

P. Dziadul, *W oczekiwaniu na Paruzję. Myśl eschatologiczna w prawosławnym piśmiennictwie słowiańskim do połowy XVI wieku*, Collegium Columbinum, Kraków 2014.

Od chwili chrystianizacji Słowian wschodnich i południowych chrześcijańska myśl eschatologiczna docierała na prawosławny grunt słowiański różnymi drogami i zaczęła funkcjonować na kilku płaszczyznach. Komunikacja odbywała się nie tylko za pomocą słowa pisanego i mówionego, lecz również za pomocą innych nośników. Miało to szczególne znaczenie ze względu na przewagę elementu religijno-mistycznego nad abstrakcyjno-rozumowym w słowiańskim życiu religijnym. Na płaszczyźnie liturgicznej to właśnie „praktyka” okazywała się podstawowym nośnikiem chrześcijańskich idei eschatologicznych. Elementy tej „praktyki”, takie jak: post, modlitwa, ikona, liturgia czy asceza, były przeniknięte duchem Paruzji, dlatego idealnie oddawały sens idei zbawienia i życia wiecznego.

